

Pro Tajemství Bible zpracoval tým překladatelů pod vedením Ladislava Hodače.

Izaiáš 42:1,4 (B21) ¹Hle, můj služebník, jehož podpořím, můj vyvolený, jehož jsem si oblíbil! Na něj svého Ducha položím, aby šel národům právo vyhlásit.... ⁴Nevzdá se a nepoleví, dokud nenastolí právo na zemi...

In the heart of Christ, where reigned perfect harmony with God, there was perfect peace. He was never elated by applause, nor dejected by censure or disappointment. Amid the greatest opposition and the most cruel treatment, He was still of good courage. DA 330.3

DA – Touha věků 330.3 Kristus žil v naprostém souladu s Bohem a v Jeho srdci vládl dokonalý pokoj. Chvála v Něm nikdy nevzbuzovala pýchu a kritika či zklamání Ho nezmalomyslňovaly. Ani když musel čelit tomu největšímu protivenství a snášet nejkrutější zacházení, neztrácel odvahu. (srv. TV 210.1)

He had a mission to perform, and constantly the words were on His lips, "I will not fail nor be discouraged." ST June 16, 1898, par. 5

ST – Znamení doby, 16. června 1898, odst. 5 Chtěl naplnit své poslání a neustále si říkal: „Nezklamu a nenechám se odradit.“

He rejoiced in the consciousness that He could and would do more for His followers than He had promised; that from Him would flow forth love and compassion, cleansing the soul temple, and making men like Him in character; that His truth, armed with the power of the Spirit, would go forth conquering and to conquer. AA 23.1

AA – Skutky apoštola 23.1 Měl radost z toho, že pro své následovníky může učinit a učiní více, než zaslíbil; že od Něj bude proudit láska a slitování, která očistí chrám nitra a promění jejich charakter k Jeho obrazu; že Jeho pravda vyzbrojená mocí Ducha bude dobývat svět a nakonec zvítězí. (srv. PNL 16.1)

Even before He took humanity upon Him, He saw the whole length of the path He must travel in order to save that which was lost. Every pang that rent His heart, every insult that was heaped upon His head, every privation that He was called to endure, was open to His view before He laid aside His crown and royal robe, and stepped down from the throne, to clothe His divinity with humanity. The path from the manger to Calvary was all before His eyes. He knew the anguish that would come upon Him. He knew it all, and yet He said, "Lo, I come: in the volume of the Book it is written of Me, I delight to do Thy will, O My God: yea, Thy law is within My heart." Psalm 40:7, 8. DA 410.1

DA – Touha věků 410.1 Ještě předtím, než na sebe vzal lidskou podobu, znal dlouhou cestu, kterou bude muset ujít, aby zachránil ztracené. Dříve než v nebi odložil svoji korunu, královské roucho a než sestoupil z trůnu a své božství oblékl do lidství, věděl o každé ráně, která zasáhne Jeho srdce, o každé urážce, která dopadne na Jeho hlavu, i o každé bolesti, kterou bude muset snášet. Znal celou svou životní pouť od jeslí až po Golgotu. Věděl, jakým utrpením bude muset projít. Přesto řekl: **Žalm 40,8,9**

„⁸Hle, přicházím. Ve svitku knihy je o mně psáno. ⁹Oblíbil jsem si dělat to, co je ti milé, můj Bože. Tvůj zákon je v mému nitru.“ (srv. TV 262.1)

Ever before Him He saw the result of His mission. His earthly life, so full of toil and self-sacrifice, was cheered by the prospect that He would not have all this travail for nought. By giving His life for the life of men, He would win back the world to its loyalty to God. Although the baptism of blood must first be received; although the sins of the world were to weigh upon His innocent soul; although the shadow of an unspeakable woe was upon Him; yet for the joy that was set before Him, He chose to endure the cross, and despised the shame. DA 410.2

DA – Touha věků 410.2 Ježíš měl před sebou neustále cíl svého poslání. V životě plném práce a odříkání Jej povzbuzovala vyhlídka na to, že Jeho úsilí nebude marné. Obětuje svůj život za život lidí, a tím přivede svět zpět k věrnosti Bohu. Bude však muset projít křtem krví, dolehne na Něho nepopsatelné utrpení a všechny hříchy světa obtíží Jeho nevinné nitro. Kvůli radosti, která Mu byla předložena, si Kristus zvolil kříž a nedbal na potupu. (srv. TV 262.2)

The anguish that sin has brought was poured into the bosom of the Sinless; yet while Christ endured the contradiction of sinners against Himself, He was paying the debt for sinful man and breaking the bondage in which humanity had been held. Every pang of anguish, every insult, was working out the deliverance of the race. PK 701.1

PK – Proroci a králové 701.1 Hříchem přinášené útrapy byly vylity do lůna Bezhříšného; avšak tím, že snášel odpor hříšníků vůči sobě, platil Kristus dluh za hříšného člověka a lámal pouta otroctví, jež lidstvo věznila. Každá úzkost a bolest, každá urážka přispívala k vykoupení lidstva. (srv. PK 460.5)

Could Satan have induced Christ to yield to a single temptation, could he have led Him by one act or even thought to stain His perfect purity, the prince of darkness would have triumphed over man's Surety and would have gained the whole human family to himself. But while Satan could distress, he could not contaminate. He could cause agony, but not defilement. He made the life of Christ one long scene of conflict and trial, yet with every attack he was losing his hold upon humanity. PK 701.2

PK – Proroci a králové 701.2 Kdyby byl satan Krista příměl, aby podlehl byť jedinému pokušení, kdyby Ho byl mohl přivést k tomu, aby jediným činem nebo i jen myšlenkou poskvrnil svou dokonalou čistotu, kníže temnoty by nad Ručitelem člověka zvítězil a býval by pro sebe získal celé lidstvo. Satan sice mohl rozrušovat, nemohl však poskvrnit. Mohl způsobit smrtelnou úzkost, nemohl však znečistit hříchem. Učinil z Kristova života jednu dlouhou etapu bojů a zkoušek, avšak s každým dalším útokem ztrácel nad lidstvem svou moc. (srv. PK 460.6)

In the wilderness of temptation, in the Garden of Gethsemane, and on the cross, our Saviour measured weapons with the prince of darkness. His wounds became the trophies of His victory in behalf of the race. When Christ hung in agony upon the cross, while evil spirits rejoiced and evil men reviled, then indeed His heel was bruised by Satan. But that very act was crushing the serpent's head. Through death He destroyed "him that had the power of death, that is, the devil." Hebrews 2:14. This act decided the destiny of the rebel chief, and made forever sure the plan of salvation. In death He gained the victory over its power; in rising again, He opened the gates of the grave to all His followers. PK 701.3

PK – Proroci a králové 701.3 Na poušti, kde byl pokoušen, v zahradě Getsemanské a na kříži se náš Spasitel utkal s knížetem temnoty. Jeho rány se staly trofejemi Jeho vítězství ve prospěch lidstva. Když Kristus visel ve smrtelné úzkosti na kříži, zatímco zlí duchové se radovali a zlí lidé se Mu vysmívali, tehdy Mu satan vskutku rozdrtil patu. Avšak právě to rozdrtilo hlavu hadovi. Svou smrtí zahladil Kristus Židům

2,14 „toho, kdo má vládu nad smrtí, totiž Ďábla.“ Kristova smrt zpečetila osud vůdce odboje a navždy zajistila plán spasení. Ve smrti zvítězil Kristus nad mocí smrti; když vstal z mrtvých, otevřel brány hrobu pro všechny své následovníky. (srv. PK 461.1)

Henceforward Christ's followers were to look upon Satan as a conquered foe. Upon the cross, Jesus was to gain the victory for them; that victory He desired them to accept as their own. DA 490.4

DA – Touha věků 490.4 Od této chvíle měli Kristovi následovníci považovat satana za poraženého nepřítele. Ježíš pro ně na kříži vydobyl vítězství a chtěl, aby jej přijali za své. (srv. TV 314.3)

Could Satan in the least particular have tempted Christ to sin, he would have bruised the Saviour's head. As it was, he could only touch His heel. Had the head of Christ been touched, the hope of the human race would have perished. Divine wrath would have come upon Christ as it came upon Adam. Christ and the church would have been without hope. 5BC 1131.3

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1131.3 Kdyby Satan svedl Krista k hříchu byť jen v tom nejmenším, rozdrtil by tím Spasiteli hlavu. Takto však zasáhl pouze Jeho patu. Kdyby zasáhl Kristovu hlavu, lidstvo by ztratilo veškerou naději. Boží hněv by dolehl na Krista stejně, jako na Adama. Kristus i církev by neměli žádnou naději.

The death of Christ was to be the convincing, everlasting argument that the law of God is as unchangeable as His throne. The agonies of the Garden of Gethsemane, the insult, the mockery, and abuse heaped upon God's dear Son, the horrors and ignominy of the crucifixion, furnish sufficient and thrilling demonstration that God's justice, when it punishes, does the work thoroughly. The fact that His own Son, the Surety for man, was not spared, is an argument that will stand to all eternity before saint and sinner, before the universe of God, to testify that He will not excuse the transgressor of His law. Every offense against God's law, however minute, is set down in the reckoning, and when the sword of justice is taken in hand, it will do the work for impenitent transgressors that was done to the divine Sufferer. Justice will strike; for God's hatred of sin is intense and overwhelming (Manuscript 58, 1897). 3BC 1166.3

3BC – Biblický komentář, 3. svazek 1166.3 Kristova smrt je přesvědčivým a věčným důkazem toho, že Boží zákon je stejně tak neměnný, jako Jeho trůn. Utrpení v zahradě Getsemane, urážky, výsměch a příkoří, které se snášely na milovaného Božího Syna, hrůza a potupa ukřižování, to vše poskytuje dostatečný a působivý důkaz o tom, že když Boží spravedlnost trestá, činí své dílo důkladně. Skutečnost, že neušetřil svého vlastního Syna, Ručitele lidstva, představuje důkaz, který bude po celou věčnost stát před svatými i hříšníky, před celým Božím vesmírem. Bude svědčit o tom, že Bůh neomluví nikoho, kdo poruší Jeho zákon. Každé sebenepatrnejší přestoupení Božího zákona je zapsáno na účet přestupníka, a až Bůh vezme do ruky meč spravedlnosti, vykoná na přestupnících, kteří nečinili pokání, stejné dílo, které vykonal na božském Trpiteli. Spravedlnost bude učiněno zadost, protože Boží nenávist vůči hříchu je silná a nepřekonatelná (Rukopis 58, 1897).

The separation that sin makes between God and man was fully realized and keenly felt by the innocent, suffering Man of Calvary. He was oppressed by the powers of darkness. He had not one ray of light to brighten the future. And He was struggling with the power of Satan, who was declaring that he had

Christ in his power, that he was superior in strength to the Son of God, that the Father had disowned His Son, and that He was no longer in the favor of God any more than himself. If He was indeed still in favor with God, why need He die? God could save Him from death. 2T 214.2

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 214.2 Odloučení, které mezi Bohem a člověkem způsobuje hřich, plně pochopil a silně pocítil nevinný, trpící Muž z Golgoty. Utlačovaly Ho síly temnoty. Nebyl tu ani jediný paprsek světla, který by Mu prosvětlil budoucnost. A bojoval s mocí satana, který prohlašoval, že má Krista ve své moci, že je silnější než Boží Syn, že Otec se svého Syna zřekl a že už není v Boží přízni o nic víc než on sám. Kdyby byl skutečně stále ještě v Boží přízni, proč by musel zemřít? Bůh Ho mohl před smrtí zachránit.

Christ yielded not in the least degree to the torturing foe, even in His bitterest anguish. Legions of evil angels were all about the Son of God, yet the holy angels were bidden not to break their ranks and engage in conflict with the taunting, reviling foe. Heavenly angels were not permitted to minister unto the anguished spirit of the Son of God. It was in this terrible hour of darkness, the face of His Father hidden, legions of evil angels enshrouding Him, the sins of the world upon Him, that the words were wrenched from His lips: "My God, My God, why hast Thou forsaken Me?" 2T 214.3

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 214.3 Kristus se ani v nejmenším nepodvolil krutému nepříteli, ani když prožíval ta nejhorší muka. Božího Syna obklopovaly legie zlých andělů, svatí andělé však dostali příkaz do konfliktu s provokujícím a posmívajícím se nepřítelem nevstupovat. Nebeští andělé neměli dovoleno posloužit trpícímu nitru Božího Syna. V této strašné hodině temnoty, kdy byla tvář Jeho Otce skryta, kdy Ho obklopovaly legie zlých andělů a kdy na Něm spočívaly hříchy světa, se z Jeho rtů vydrala slova: **Matouš 27:46 „Můj Bože, můj Bože, proč jsi mne opustil?“**

The death of the martyrs can bear no comparison with the agony endured by the Son of God. 2T 215.1

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 215.1 Smrt mučedníků se nedá srovnat s utrpením, které podstoupil Boží Syn.